Ч. 141. Четвер 26 червня (9 липня) 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавемана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Міністерияльна криза. — Новий бан Хорватиї. — З Сербії.)

В наслідок невідрадного політичного положеня вніс був п. Президент Міністрів на руки Цісаря димісию цілого свого міністерства. Однако Цісар димісиї дра Кербера не приймив і вчерашна Wiener Zeitung оголосила таке відручне письмо цісарске: „Любий докторе Кербер! По зрілій розвазі і точнім розслідженю причин, які спонукали Вас до представленя мені Вашої і цілого кабінету димісиї, не можу мимо трудностий, які після Вашого представленя заволоділи ситуациєю і спиняючо впливають на Вашу діяльність, згодити ся на Вашу просьбу о димісию. З огляду на дуже важні справи, які в найблизшім часї вимагають полагодженя, а котрі мусять бути поручені випробованим силам, потребую Вашої для мене цінної служби і на дальше. Згадуючи мило з подякою і в признанєм многі дотеперішні услуги Ваші і инших членів кабінету, числю на Ваш так часто випробований патриотизм і впевнюю Вас о моїм дальше треваючім цілковитім довірию. — Франц Йосиф“.

Ще король Петро не загрів сербского престола, а вже починають на овиді єго володарства виринати всілякі клопоти. В Сербії повстала зараз з самим початком криза, яку вправді тимчасово полагоджено, але она не віщує на осінь нічого доброго. Міністерство Авакумовича зустрінуло в скупштині поважне число противників, яких удало ся єму втихомирити лише скоро признаними уступками. Передовсім то дуже не сподобало ся, що міністерство не представило ся скупштині і то невдоволенє проявило ся зовсім недвозначно і явно на засїданю скупштини. Радикальний посол Джосич поставив внесенє, щоби скупштина так довго не брала ся до роботи, поки правительство її не представить ся. То внесенє підперла також з умиркованих радикалів зложена більшість, а независимі радикали домагали ся розвязаня скупштини. Підчас розправи прийшло до таких галабурд, що президент був приневолений перервати засїданє і продовженє розправи відложити на другий день. Замітною для політичного положеня єсть та обставина, що тепер вже говорять про зміну правительства і називають Вуїча і Пасича яко можливих кандидатів до президиї міністерства. Однак опісля звіщено, що вечером погодило ся правительство з радикалами, сесня скупштини має бути зачинена, а правительство обіцює іменованих давнійшим правительством громадских начальників усунути а привернути вибраних громадами. Скупштину закрито, а Авакумович уповажнений розписати нові вибори, котрі мають відбути ся в вересни.

Баном Хорватиї став ґр. Теодор Пеячевич, як наслідник ґр. Кин-Гедерваріого. То наслідство не обмежає ся лише до особи, але обнимає і систему дальшої мадяризациї Хорватиї. Новий хорватский бан, що вже зложив присягу вірности Цісареви у Відни, єсть сином бана Володислава Пеячевича і властителем величезного майорату, унаслїдженого по побічних свояках, що вчинив єго одним з найбогатших угорских маґнатів. Майже через 15 лїт був ґр. Теодор Пеячевич наджупаном міста Осика і приналежного комітату і вже там визначив ся як загорілий мадярон. Тож від него не надіють ся Хорвати зміни в адміністрациї краю, тим більше, що ґр. Кин Гедерварі буде старати ся о те усильно, коли лише удержить ся при власти.

Новинки.

Львів дня 8 го липня 1903

— **Конкурси** оголосили: повітовий виділ в Богородчанах на посаду окружного лікаря в Лисци з речинцем до вношеня подань до 31 с. м. Платня 1600 К річно; — кр. рада шкільна на посаду директора реальної школи в Снятині. Поданя можна вносити до дня 10 липня с. р.; — маґістрат м. Коросна на посаду міского ветеринаря з річною платнею 1000 К. Поданя можна вносити до дня 20 с. м.; — зверхність громадска в Рожнїтові на

---

27)

РУСЯВЕ ВОЛОСЄ.

(*З англійского* — **А. Серджента**).

(Дальше).

В день упав сніг і падав аж до вечера безнастанно. Віяв острий північний вітер і було дуже студено. Джессі глядїла зажурена на свою малу, коли наближав ся вечер, а дитина чихала і кашляла, немов би перестудила ся. Чи могла она взяти єї з собою на таку студінь? Она могла занести єї до недалекого місця, але годі було їй довший час вистоювати на вільнім воздуси і виставляти єї слабе тїло на морозний вітер, бо она гадала більше о своїй дитині як яка-небудь инша матїр. А однако хотїла конче, аби Юрий побачив Міню — коли би взагалї прийшов. Що мала діяти?

Нараз нагадались їй слова чорної Саллї. Пустий дім в сусідстві! Она зробить Міни ліжочко в одній з комнат і там зможе єї лишити, а сама буде виглядати Юрия.

Коло девятої години взяла Джессі дитину на руки і вибрала ся в дорогу. Всунула ся незамітно до пустого дому при Міль Стріт і устроїла зараз за самими дверми леговище для Міні, а сама могла в дверех бачити, хто переходить улицею.

Вітер завивав по коридорах і сходах старого, пустого дому. Підлога в комнатах скрипіла, немов би по ній хто проходжував ся, двері і рами вікон дрожали, немов би невидимі руки торгали ними. Пронизуючий свист і скрегіт доносив ся з коминів і замкових дїр в дверях. Джессі, що налякана прислухувала ся тим зловіщим звукам, нагадала собі кілька старих оповідань про духи, які колись чула, і дрожала більше зі страху як зі студени, коли вітер попри неї проносив ся. Сніг падав скісно і бив деколи легким шелестом о шибі, з котрих деякі були побиті і заткані соломою або лахами.

Джессі виглядала і чекала може пів години, держачи дитину на руках. Могло бути пів до десятої, коли побачила мужчину, в котрім від разу спізнала Юрия. На хвилю немов би задеревіла, відтак серце почало їй бити ся. Бо то був справдї Юрий, що приходив, аби в нею стрітити ся, о що она єго вчера просила. Она положила Міню легко і обережно на хустку, розстелену на підлозї і висунула ся на улицю.

— Юрий — відозвала ся — я тут.

Оствальд обернув ся і поглянув на неї.

Она здоймила була капелюх, а в свій шаль завинула Міню, так що єї хороше лице і єї русяве волосє було не прикрите. Сніг, що бив єї холодні лиця, зачервенив їх. Сьвітло ліхтарні відбивало ся в єї очах. Юрий Оствальд збентежено надумував ся, чи бачив єї коли так хорошою.

— Так — відозвав ся, силуючи ся говорити байдужно і холодно — я тут і маю тобі щось сказати.

Она простягнула була до него руки, але тепер опустила їх. Сьвітло в єї очах погасло.

— Тут не можу говорити — сказав грубо. — Не маєш мешканя, куди міг би я зайти? Мушу тобі щось сказати.

— Зайдім до сего дому — відповіла Джессі боязливо. — Він порожний, я маю тобі також дещо сказати і — щось показати.

— То ходи — сказав він — тут зимно.

Она отворила двері і він більше чув, як бачив, що она глядає за чимсь в темноті.

— Чого ти шукаєш? — спитав він, ідучи за нею.

— Нічого — я тобі вже покажу — відповіла Джессі, задихуючи ся. — Замкни двері.

Він хвилю вагував ся. Єму прийшло на гадку, що може бути, він попав в яку засїдку — що Джессі може бути в змові з якою злодійскою шайкою. В тім показало ся, як мало знав він вдачу Джессі, коли міг єї о щось подібного подозрівати.

— Тут нема нікого, можеш сьміло увійти — сказала она.

Она пійшла наперед до одної задної комнати, в котрій, як она відкрила, висїла подерта заслона при вікні, що все було лїпше, як нічо. Сьвітло мала при собі — то була одна з річий,

посаду міского ветеринаря. Річна платня 900 К. Поданя вносити до 30 с. м.

† **Зиґмунт Ґорґолевский**, директор львівскої школи промислової, знаменитий архітект, котрого найкрасшим твором есть міский театр у Львові, помер в неділю по полудни по короткій серцевій недузї. Похорон відбув ся вчера величаво. Ґорґолевский був родом з Познаньщини, науки кінчив в Берлинї і був опісля довший час в пруcкій службі. Покійник над виготовленем плянів львівского театру працював в найбільшій тайні, ночами, а відтак післав їх одному із своїх приятелїв в німецкім місті Галле над рікою Сале, а той прислав їх відтак комітетови юрорів у Львові. Єго пляни нагороджено першою нагородою і аж до хвилї отвореня куверти нїхто не знав, чиї то пляни.

— **Самоубийство.** В Перемишли утопив ся в суботу питомець II року тамошної лат. духовної семинариї, Казимир Бляєр. Він носив ся від довшого часу з наміром відобрати собі жите і довершив того. В суботу вечером Бляєр вийшов на подвіре семинариї, аби утопити ся в кирници. Та кирниця есть найглубша в Перемишли, тому Бляєр влїз до ведра, спустив ся на саме дно і там утопив ся. По кількох годинах замічено его неприсутність, а що бачено его при кирници почали его там шукати. Міский пожарник спустив ся в долину і найшов топельника. Всякий ратунок був за пізний.

— **Убийника двох женщин у Львові** Червеного ще й доси не удало ся зловити. Тепер слїдить за ним станиславівска полїция, бо розійшла ся чутка, що Червений крутить ся в тамошних сторонах. Оногди прислано до Львова пару маншетів, які знайшов стражник від доріг в рові межи Бартатовом а Городком, коли косив траву. Маншети пізнано яко власність Червеного а в однім з них була одна спинка зовсім така сама як та, котру знайдено коло трупа Рифки Шпінерівної.

— **З тов. „Народна лїчниця".** З причини, що роботи коло будинку лїчниці вже покінчені, відніс ся заряд того товариства до львівского маґістрату о вислане технїчно-санїтарної комісиї, котра по мисли істнуючих законів має дати дозвіл на ужиткуване будинку. Ві второк дня 30-го червня б. р. прибула комісия на місце при ул. Скарги ч. 4. — комісия складала ся з фізика міского дра Леґежиньского, інжинера маґістрату п-а Волїньского і начальника сторожи огневої п-а Правна. Зі сторони заряду лїчниці були присутні крилошани о. Чапельский і директор лїчниці др. Озаркевич. Комісия не зробила нїякого закиду що-до будинку так з технїчного як і санїтарного боку, противно узнала, що всьо есть устроене після найновійших вимог і потреб. Льокаль лїчниці обнимає 11 убікаций а іменно: 1 передпокій, 2 почекальнї для хорих, 4 ординацийні комнати, покій для хірурґічних операций (цїлий лякерований, з камінною підлогою, так що може бути цїлий змиваний, і дизенфекция дасть ся в нїм дуже скоро і докладно перевести), одна комната для лїкарів яко канцелярия, одна для сестер служебниць, котрі будуть мати в своїх руках помічничу службу в лїчници. Крім того в бічнім крилї есть поміщене мешкане для сторожа, складаюче ся з комнати і кухнї, древітня, пивниця і т. д. Каналїзация есть знаменито переведена, вентиляция після найновійшої системи, водопроводи по всїх комнатах, так що кождий лїкар може мати сейчас воду і то не лише зимну але і теплу, бо есть центральний приряд до огріваня води. — Сам будинок окружений обширним подвірем і огородом, котрий вже в сїм роцї, завдяки трудам коло него, представляє ся яко гарний травник і цьвітник. Докола просторно, воздуху много. Згадана комісия сама признала, що положене будинку для цїлий лїчниці есть знамените а то тим більше, що напротив будинку есть гарний сад гр.-кат. капітули, котрий не може бути нїколи забудований каменицями. — З огляду, що комісия не узнала за відповідне робити ще деякі адаптациї, очікує лише заряд лїчниці позволеня зі сторони Намістництва, котре по оперзжаню реляциї комісиї маґістратскої має дати остаточне позволене на отворене лїчниці, а властиво після слів протомедика краєвого принимає лише до відомости користну реляцию маґістрату. Формальність та може бути полагоджена в дуже короткім речинци, а скоро ще те буде полагоджене, наступить торжественне посьвячене льокалю, котре обіцяв довершити Ексц. Високопреосьвященний митрополит, покровитель і фундатор товариства, і сейчас наступить отворене і постійна дїяльність товариства. При тій нагоді повідомляє заряд товариства, що грамоти членьскі вже виготовлюють ся і в найкоротшім часї будуть розіслані так членам добродіям як і членам звичайним. Заразом просить о дальше приступлене в члени сего так важного гуманїтарного і культурного товариства. Членьска вкладка виносить для члена-добродія 100 К одноразово, для члена звичайного 2 К річно, котрі просимо слати на адресу: „Союза кредитового" у Ринок ч. 10.

Нещаслива пригода підчас нічних вправ войскових. В місцевости Автенберґ коло Шраєр в горішній Австриї стала ся дня 3. с. м. така нещаслива пригода: Баталїон стрільців ч. 10 вибрав ся був того дня на ніч на вправи і зайшов до згаданої місцевости. Около 11 год. зачув нічний сторож Гиртенгубер із Сірінґ коло хати якогось господаря в Автенберґ, як щось зашелестїло і єму здавало ся, що то якісь злодії добувають ся до хати. Він дав зараз знати громадскому слузї Виртнерови а той взяв зараз шаблю і разом зі сторожем побіг до Автенберґ. Тут на краю лїса крикнув хтось до них: „Стій!", а коли они того не послухали, хтось стрілив до них. То був лиш слїпий вистріл, на алярм, котрим розставлена сторожа польна дала своїм знати, що нїби то „неприятель" надходить. На той знак отворили ся двері від хати і показало ся кількох людий. То була польна сторожа: кількох еґрів під командою однорічного хотника Маршгофера. Позаяк ніч була дуже темна, не можна було нїчого видїти і двері від хати зараз замкнули ся. В тій хвили став добувати ся до хати слуга громадский і хотїв їх виважити шаблею, аж на конець шабля єму зломила ся. Вояки в хатї гадали, що то „неприятель" так дуже добуває ся і не пускали. Тодї заалярмував Виртнер постерунок жандармериї в Сірінґ і о 1 год. пустив ся бігцем з комендантом постерунку Бухмаєром і капралем Грушкою до Автенберґ. Тут ведета знов їх задержала і знов стрілила на алярм. Жандарми тодї не надумуючись довго, стали стріляти до тої селяньскої хати на осліп в тім переконаню, що там добули ся якісь розбишаки. Перед хатою стояв згаданий однорічний охотник і сїм вояків, а жандарми стрілили лиш на кілька кроків від них з далека і поцїлили двох людий. Маршгофер зміркувавши що стало ся, крикнув: На землю! Таж они стріляють острими набоями! Аж коли зробили сьвітло, вияснила ся цїла справа і показало ся, що стало ся. Одного вояка поцїлила куля в живіт і вийшла в крижах; він вже помер. Другому пробила куля обі ноги висше колїн і він буде жити, але мабуть останесь калїкою на цїле жите.

— **На вакацийний курс в Коломиї**, для приготованя до кваліфікацийного іспиту для народних шкіл покликані отсї учительки: Абрисовска Кс. зі Сгрутина нижн., Бухель-

---

які она взяла з собою, приготовлюючи ся до теперішної хвилї і між тим, як Юрий ступав за нею, засьвітила сьвічку і обернула ся до него з дитиною на руцї.

— Я назвала еї Юрцею — після тебе — сказала просто.

Юрий подав ся назад; поглянув на неї, а відтак на заспану дитину.

— То наша дитина — говорила Джессі своїм мягким голосом. — Я причувала, що ти о нїчім не знаеш. Она дуже делїкатна, але дуже, дуже люба. Я гадаю, що ти, Юрий, полюбив би еї, коли-б еї частїйше бачив.

— Я не знав, я не причував — почав Юрий, але він виглядав надто залякано, аби дальше говорити. Тому Джессі стала дальше говорити, не дожидаючи кінця его бесїди:

— Она має вже більше як рік — півтора року має. Уродила ся тамтого року в червни. Менї здаеть ся, що як би не она, то я була би вже давно умерла з жалю за тобою. Але тепер тїшу ся, що так не стало ся.

— За мною? Що ти під тим розумієш? — спитав Юрий тихим голосом.

— Ти не старав ся віднайти мене — відповіла она; еї пречудні очи зайшли сльозами, коли она поглянула на его насуплене лице. — Я й так все надїяла ся, що ти найдеш мене і освободиш.

— Чи ти хочеш тим сказати, що ти була несвобідна, що не могла вернути до мене, хоч хотїла?

— Очивидно що так. Чи ти не знаєш, Юрий, як я тебе люблю? — говорила Джессі з притиском?

— Джессю, Джессю! — скрикнув він по хвили мовчаня зі страхом і співчутєм. — Коли-б я лиш був міг припускати, що так єсть, моя бідна дитино!

— А чомуж ти не мав припускати, Юрий?

— А длячого ти покинула мене?

— Я не покинула тебе добровільно, Юрий. Я пішла відвідати бабку, а Стефан Ер заманив мене в лапку і держав під ключем в комнатї бабки з Алїсиєю Дрю, сестрою з армії спасеня. Они говорили, що я стала безбожницею і що они мусять мене привести до сьвідомости моїх злих діл. І доки я не сказала, що виречу ся тебе, не хотїли мене навіть на улицю випустити. А коли ти не давав о собі нїякого знаку житя — і моя Мінї народила ся — я подала ся. І відтак — поволи, поволи почали менше мене стерегти, так що в послїдних днях я вже могла сама виходити — і тому так склало ся, що я могла вчера стрітити ся з тобою.

— А чим же ти зарабляєш на своє удержане?

— Шию мішки — відповіла — і Алїсия шиє також, але то дуже тяжко вижити з того заробку. Я вже почала гадати, що ти не жиєш.

— Джессю, Джессю, чи то всьо правда?

— Бог видить, Юрий, що так. Можеш о то спитати Алїсию! Ана дуже побожна і честна і кождий вірить їй. Дїйстно, Юрий, я нїколи була би тебе не покинула і не виреклась би тебе, лише — лише — говорила з плачем — они довели мене до пересьвідченя, що я зле робила.

— А они не робили зле, коли відорвали жінку від еї чоловіка? — крикнув Юрий з гнївом. Він не міг дивити ся на Джессю і не вірити, що она говорить правду.

— Чи я справдї твоя жінка? — спитала дрожачим голосом.

— Очивидно. Ти-ж сама знаєш. Або ти їм того не казала?

— Ах, Боже — відповіла з плачем — ти-ж знаєш, що він заборонив менї говорити о тім.

Єму вирвав ся проклін на свою власну глупоту, відтак відвернув ся і вхопив еї в обійми.

— Любко моя — сказав мягко — моя бідна, поневіряна любко! Жінко моя! — Бог може нас знов розлучать, Джессю, але люди вже нїколи!

Она тїсно притулила ся до него, надмірно щаслива, але рівночасно й затревожена.

— То правда? — шептала. — Они відобрали менї обручку шлюбну і післали до тебе та велїли переказати слова, яких я нїколи не говорила.

— А я — дурак — увірив їм!

— Відтак обтяли менї волосе і замкнули в одній комнатї з бабкою, так що я нїколи не могла вийти, а бабка казала менї — але то було би за довго всьо то оповідати тобі, тому не хочу тепер розпочинати того, бо маємо досить часу — правда? — коли я дїйстно — дїйстно твоя жінка?

— Любко, як могла ти взагалї сумнївати ся о тім?

— То не було в церкві — говорила, надумуючись і тому я не була цїлком певна, чи то правда. І я не могла о тім дізнати ся — бо обіцяла, що буду о тім мовчати, а ти не приходив —

— Любко моя, не роби менї докорів! Я не міг прийти, довгий час лежав я слабий. Я гадав, що ти умисно покинула мене і та гадка мало що не звела мене зі сьвіта. Чи ти певно любиш мене, Джессі?

тівна М. з Репужинець, Бурнатовичівна О. з Тисовиці, Двожаківна І. з Тишовиці, Фуксівна М. з Блозви гор., Йойківна Ол. з Добровлян, Янчевска М. зі Стрільча, Комоницка О. з Пістиня, Левицка Евг. з Задубровець, Лянґівна Г. з Городенки, Лянґівна Ір. з Бірчи, Ноагівна В. з Косова, Опельовска Й. з Єзуполя, Паньчаківна М. з Крички, Перепелиньска Ал. з Семенівки, Соболевска С. з Тарнавки, Соболевска З. з Угерска, Стефанівна Евг. з Топоровець, Тарнавецка М. з Княждвора, Томашевска М. з Небилова, Туряньска Л. з Березини, Винницка М. з Володимирець, Ванниківна А. з Озерян, Власевичівна А. зі Станьковоі, Войцікевичівна М. з Ляхович подор., Вісьнєвска О. з Оліева, Завицка Мих. з Балинець, Соколовска Л. з Мостиск. — Приняті на курс учительки мають зголосити ся дня 16. липня о $7\frac{3}{4}$ год. рано в будинку жін. школи виділової в Коломиї. Дирекция сеї школи уділить на жадане листовних пояснень щодо удержаня в часі курсу.

— Оповіщене. Виділ Інтернату для кандидатів ц. к. Семинариї учительскої в Самборі оповіщує конкурс на 100 місць вільних в інтернаті. Приняті кандидати одержать поміщене, удержане, опал, пране, сьвітло, опіку лікарску і педаґоґічну, піддати ся однак мусять вказаним в конкурсі услівям і реґулямінови домашному, приписаному для інтернатів учительских. — Ученики III. і IV. р. приняті зістануть без оплати лише за стипендиї педаґоґічні, кандидати II. р. за доплатою 4 К, з I. р. за доплатою 8 К, а з курсу приготовляючого за доплатою 10 К, місячно до побираної стипендиї. — Кандидати I. і II. р., котрі викажуть ся сьвідоцтвом з поступом дуже добрим, вільні суть від доплати. — Всі приняті до інтернату кандидати мають безуслівно зложити при вступі 26 К, а іменно: 10 К яко доплату за пів липня (бо за сей місяць не побирають стипендиї), 12 К на видатки шкільні, 2 К на лікаря і 2 К на інвентар, крім того мусять мати: 1) молитвенник, 2) 6 пар біля, 3) 6 простирал, 4) 6 пошівок, 5) 6 ручників, 6) 6 хустинок до носа, 7) 2 пару обуви нової, 8) 2 повні убраня і пальто зимове, 9) подушку, 10) гребінь, щітку, ложку, вилки, ніж, скрипки; біле має бути значене. — Поданя о приняте до інтернату належить вносити в реченци до 18 липня с. р. до Виділу Інтернату для кандидатів ц. к. семинариї учительскої в Самборі і треба до них долучити послідне сьвідоцтво шкільне, декларацию родичів, потверджену через зверхність громадску, котрою з'обовязують ся платити точно що місяця з гори доплату після повисше поданого услівя. — Чужі мають долучити метрику уродженя і сьвідоцтво убожества. Бувші вихованки Інтернату, котрі відповіли вимогам реґуляміну і викажуть ся поступом в науках і доброю нотою з обичаїв, мають першеньство. Поданя компетентів чужих, що мають близше до инших семинарий учительских, не будуть увзгляднені.

— Хмарник. В Попельниках коло Заболотова арештували власти Ілька Лукащука, котрий казав, що має таку власть від Бога, що може відвертати тучеві хмари. Громада була рада, що знайшла собі такого хмарника і зробила з ним умову, котру списано на раді громадскій. Ілько обіцяв ся відвертати від Попельник всї небезпечні хвили, а громада обіцяла ся за то дати єму таку заплату: хату, що стояла пусткою, а в котрій бездомний Ілько мав мешкати, городець коло хати, в котрім Ілько мав відвертати хмари, для особистої безпечности варту з 4 господарів, котрі би стерегли Ілька, а наконець по 40 сот. від кождого морґа. Коли би Ілько не додержав умови, то громада мала право єго набити і вигнати із села. Хмарник не мав часу показати своєї штуки, бо єго взяли під ключ. Та й добре стало ся, бо тепер в арешті сидить безпечнїйше, як сидів би у відступленій хаті, де би єго певно не минула була тяжка кара — темної громади.

— Помер о. Іван Поляньский, парох в Боратині, коло Ярослава, дня 5 с. м. в 41-ім році житя, а 13-ім сьвященьства.

ТЕЛЄГРАМИ.

Рим 8 липня. Вчера по полудни лікарі перевели операцию на папі з причини, що в легких нагромадила ся ропа. Папа операцию перебув, однако стан єго здоровля дуже грізний. По операциї папа заснув.

Льондон 8 липня. Вчера приїхав сюди президент францускої републики. Любе, повитаний на двірци дуже сердечно королівскою парою і товпами народу.

Відень 8 липня. Цїсар іменував нового бана Хорватиї ґр. Пеячевича тайним радником.

Будапешт 8. липня. Управа партиї Кошута наміряє візвати тих членів сторонництва, котрі хотять дальше вести обструкцию, аби виступили з клюбу.

Льондон 8. липня. Мініcтер Делькассе нараджував ся вчера в анґлїйским мінїстром заграничних справ. Президент Любе приймив дипльоматичне тіло, почім мін. Делькассе відбув нараду з росийским амбасадором ґр. Бенкендорфом.

Льондон 8. липня. Приняте Любета було незвичайно величаве. Вчера цїлий Льондон був ілюмінований, хоч не було до того нїякого візваня.

Надіслане.

Она вже положила дитину на землю і мала вільні руки; тому обіймила єго кріпко і поцїлувала єго і він заспокоїв ся.

— Я мушу того чоловіка, того Стефана Ера покарати — відозвав ся він відтак. — Мушу в якийсь спосіб довести до того, аби він за свою лютість супротив тебе відпокутував. Він пожалує того — я присягаю.

— Дай єму спокій, любий — просила Джессі. — Коли ми щасливі, то можемо всьо єму простити. Він вже більше не пошкодить нам.

— Коли ти, Джессю, дійстно мене любиш, то чи можеш дарувати єму єго поведене супротив тебе? — спитав Юрий трохи строгим голосом. — Ні, він мусить бути покараний і ми мусимо єго покарати.

— Я бою ся — шепнула она тихо.

— Боїш ся, жінко моя? Чого?

— Бою ся, аби не зробив тобі що злого. Я бою ся єго.

— Я буду все близько тебе і обороню тебе. — відповів тихо. — Ах, любко, який я був несправедливий супротив тебе? Але тепер подумаймо, що нам треба насамперед зробити. Ти мусиш чим скорше покинути ту нужденну буду і мусиш з дитиною — моєю власною дитиною — умістити ся де в вигіднім, теплім місци. Ходи, любко, зі мною.

(Дальше буде).

Курс львівский.

Дня 7-ого липня 1903.	платять	жадають
I. Акциї за штуку.	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	537 —	547·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	570 —	580 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	350·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	97·50	—·—
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот. $4\frac{1}{2}$%	100·70	101·40
$4\frac{1}{2}$% листи застав. Банку краєв.	101·50	102·20
4% листи застав. Банку краєв. .	98·75	99·45
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	98·20	—·—
" " 4% льос. в $41\frac{1}{2}$ літ.	98·40	—·—
" " 4% льос. в 56 літ.	98·30	99·—
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·70	100·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·70	101·40
" " " " $4\frac{1}{2}$%	101·75	—·—
Зелїз. льокаль." 4% по 200 кор.	98·80	99·50
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
" " 4% по 200 кор.	99·30	100·—
" " м. Львова 4% по 200К.	96·30	97·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	75·—	81·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	54·50	55·50
Угорск. черв. хреста	26·50	27.50
Іт. черв. хрес. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К.	68·—	71·50
Базиліка 10 К	18·70	19·70
Joszif 4 К.	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·24	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок нїмецких	116 80	117·50
Доляр америк.	4·80	5·—

Оповіщене

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, далматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Ч. 1888/03.

Оголошенє.

Нинішним розписує ся конкурс на одну стипендию фундациї ювилеушової утвореної з фундушів повіта калуского на память 40-літного панованя Найяснїйшого Цїсаря Франц Юсифа I в квотї 100 К річно, котрі в піврічних ратах з долини виплачені будуть.

О тую стипендию можуть старатись тільки убогі ученики, сини обивателїв повіта калуского, уроджені в тім повіті, котрі укіньчили 14 рік житя і або вже ходили до якої школи рільничої в краю і викажуть ся добрим поступом в в науках, або мають охоту до таких шкіл ходити.

В браку таких кандидатів стипендия тота може бути надана також убогому синови обивателя замешкалого в повітї калусвім і уродженому в тім повітї, котрий ходить до шкіл народних, укінчив 6-тий рік житя і викаже ся добрими обичаями і добрим поступом в науках.

Поданя з долученем вимаганих доводів належить внести на руки Видїлу повітового в Калуши найдальше до 30 липня 1903.

Варунки принятя можна переглянути в канцеляриї Видїлу повітового в годинах урядових.

Видїл повітовий.
В Калуши, дня 19/6 1903.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).